

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**XIVe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 234.086 van 9 maart 2016  
in de zaak A. 213.130/XIV-36.653**

In zake : Elie VANDEWALLE  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Tanja Van den Bossche  
kantoor houdend te 9000 Gent  
Mathias Gesweinstraat 44  
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door  
de minister van Justitie  
bijgestaan en vertegenwoordigd door  
advocaat Bernard Derveaux  
kantoor houdend te 1000 Brussel  
Verenigingstraat 28  
bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1. Het beroep, ingesteld op 18 juli 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 20 mei 2014 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van Oost-Vlaanderen van 5 september 2013.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Georges Reniers, die *loco* advocaat Tanja Van den Bossche verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat het bedrag van de kosten betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoeker is houder van een sportschutterslicentie en in die hoedanigheid in het bezit van acht vergunde vuurwapens.

3.2. Op 5 september 2013 besluit de gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen tot de intrekking van verzoekers wapenvergunningen.

3.3. Verzoekers beroep tegen die beslissing wordt op 20 mei 2014 door de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]”

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw

algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofd een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Concreet kan worden verwezen naar de familiale problemen die zich hebben voorgedaan tussen u, uw echtgenote en uw zoon [K. V.].

Reeds in 1999 werd u door de Raadkamer vervolgd wegens het uiten van bedreigingen en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van uw echtgenote, alsook wegens het dragen van een wapen zonder wettige reden of vergunning. U kreeg hiervoor de gunst van de opschorting van de uitspraak. Dit betekent dan ook de feiten als dusdanig als bewezen werden beschouwd.

In 2008 diende de lokale politie tussen te komen inzake intrafamiliaal geweld. Uit de verklaringen en vaststellingen is gebleken dat u gedronken had en dat u uw echtgenote een slag had gegeven. Hierop is uw zoon tussenbeide gekomen waarop u hem bedreigde met een ijzeren staaf. Uw echtgenote had samen met uw zoon de woning verlaten. Ongeveer een maand later is uw echtgenote alleen terug bij u ingetrokken. Zij wilde u nog een nieuwe kans geven nadat u haar had beloofd te zullen veranderen en niet meer te zullen drinken. Na aanleiding van deze feiten werden uw vuurwapens tijdelijk in bewaring genomen. Na enige tijd werd u terug in het bezit gesteld van uw wapens. U verklaarde dat u de teruggave van uw wapens zag als een nieuwe kans en dat de aanhoudende moeilijkheden en uw alcoholgebruik geen goede basis vormen voor wapenbezit. U zou al het nodige doen om problemen in de toekomst te vermijden. Tevens herhaalde u dat u sedert 20 september 2008 geen alcohol meer heeft genuttigd.

Vier jaar later - in 2012 - diende de politie opnieuw tussen te komen wegens intrafamiliale problemen. Opnieuw is er sprake van geweldplegingen in combinatie met het gebruik van alcohol. Volgens uw zoon en uw echtgenote heeft u uw echtgenote bij de keel gegrepen, en later zou er een gevecht hebben plaatsgevonden tussen uw zoon en uw echtgenote enerzijds en uzelf anderzijds. U ontkende de feiten en stelde dat u het slachtoffer was. Uit de medische attesten is gebleken dat zowel u, als uw zoon en uw echtgenote, verwondingen hebben opgelopen.

Uit bovenstaande informatie is gebleken dat u, voornamelijk wanneer u onder invloed bent van alcohol, wel eens geconfronteerd wordt met conflictsituaties waarbij u geweld en het uiten van bedreigingen niet schuwt.

Tijdens de uitoefening van het mondelinge hoorrecht heeft u onder meer aangehaald dat de tussenkomsten van de politie te maken hadden met het wangedrag van uw zoon [K. V.] die te kampen zou hebben met een drugprobleem. Uw zoon werd inmiddels uit de ouderlijke woning ontzet en u zou geen contact meer hebben met uw zoon. Ook uw echtgenote heeft dit tijdens de hoorzitting bevestigd.

Uit de voorgaande verklaringen en vaststellingen is echter gebleken dat de gezinsproblematiek zeker niet enkel te wijten was aan uw zoon, doch ook aan uw alcoholgebruik en uw eigen persoonlijkheid. In 1999 werd u schuldig bevonden aan het uiten van bedreigingen en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van uw echtgenote. Op dat ogenblik was uw zoon [K. V.] negen jaar oud. Het is dus weinig waarschijnlijk dat uw zoon de oorzaak was van deze gebeurtenissen. Wat betreft de feiten die hebben plaatsgevonden in 2008 heeft u zelf toegegeven dat u uw echtgenote had geslagen en dat uw alcoholgebruik geen goede basis vormde voor wapenbezit; en dat u het nodige zou doen om problemen in de toekomst te vermijden. Desondanks werd in 2012 vastgesteld dat er zich in uw gezin opnieuw problemen hebben voorgedaan nadat u alcohol had gedronken.

Uit de gegevens is voorts ook gebleken dat uw echtgenote in het verleden al meermaals de echtelijke woning had verlaten, doch dat zij telkens opnieuw is

teruggekeerd en dan vervolgens de echtelijke moeilijkheden en uw alcoholgebruik minimaliseerde. Wanneer er zich dan nieuwe feiten voordeden verwees uw echtgenote telkenmale opnieuw naar uw alcoholgebruik en de daarmee gepaard gaande moeilijkheden.

Het louter feit dat u voor deze inbreuken niet werd vervolgd of werd veroordeeld, betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Ook de Raad van State [heeft] in zijn arrest nr. 193 442 d.d. 19 mei 2009 uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, ook rekening gehouden mag worden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Bovendien is een veroordeling wegens bedreiging en opzettelijke slagen en verwondingen opgenomen in art. 5, §4, 2°, b) van de wapenwet waardoor een aanvraag tot het verkrijgen van een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen onontvankelijk moet worden verklaard. U werd dan niet veroordeeld wegens dergelijke inbreuken, doch rekening houdend met de bedoeling van de wetgever om geen vergunningen af te leveren aan personen die werden veroordeeld wegens voornoemde inbreuken, kan worden aangenomen dat wanneer het onomstotelijk vaststaat dat iemand dergelijke inbreuken heeft gepleegd, ook voldoende reden is om de vergunning te weigeren en/of in te trekken.

Met betrekking tot de algemene moraliteit kan tot slot ook nog verwezen worden naar de Ministeriële Omzendbrief van 25 oktober 2011 over de toepassing van de wapenwetgeving. Hierin wordt uitdrukkelijk gesteld dat in het bijzonder rekening gehouden worden met eventuele gerechtelijke antecedenen of met geweldplegingen in het gezin of elders, met de geestesgesteldheid en de zedelijkheid van betrokkene, alsook met een eventuele gewelddadige politieke activiteit. Zo is het bijvoorbeeld ondenkbaar dat een vergunning wordt uitgereikt aan een persoon die psychisch onevenwichtig is of die geconfronteerd is met sterke echtelijke conflicten, of die zich regelmatig in dronken toestand bevindt.

Hoe dan ook, de aanwezigheid van een conflictsituatie in combinatie met wapenbezit betekent zeer zeker een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid. De laatste feiten hebben zich voorgedaan in mei 2012, nauwelijks twee jaar geleden en bijgevolg vrij recent. Het risico dat het conflict tussen u en uw echtgenote, of eventueel met andere personen waarmee u een relatie heeft of had, nogmaals zou kunnen leiden tot emotionele reacties kan niet worden uitgesloten. Dit is immers al gebleken uit uw verleden. De onmiddellijke aanwezigheid van een vuurwapen kan in dergelijke situaties leiden tot een impulsieve daad met eventueel desastreuze gevolgen. Op zijn minst bestaan er voldoende redenen om te twijfelen aan uw gedrag. Wanneer het echter gaat om het bezit van vuurwapens kan twijfel niet in uw voordeel worden beslecht. De vrijwaring van de openbare orde en veiligheid primeert immers.

#### CONCLUSIE:

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. Dit is immers uit de feiten gebleken. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve worden uw vergunningen/recht tot het voorhanden hebben van voornoemde vuurwapens overeenkomstig 11, §1, 2e lid en art. 13, 1e lid van de wapenwet ingetrokken. Indien u in het bezit zou zijn van andere

vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken. Tevens wordt u het recht ontzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden.”

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, van de artikelen 11, § 1, tweede lid, en 13 van de wapenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing verwijst naar de in 1999 door de raadkamer te Gent uitgesproken opschorting wegens het uiten van bedreigingen en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn echtgenote alsook wegens het dragen van een wapen zonder wettige reden of vergunning, maar benadrukt dat hij bij deze feiten zijn echtgenote niet heeft bedreigd met zijn wapen zoals volgens hem door de verwerende partij ten onrechte wordt geconcludeerd. Verzoeker merkt op dat bij het aanvullend advies van 17 maart 2014 van de procureur des Konings wel de beschikking van de raadkamer is gevoegd, maar dat het strafdossier waarop die beschikking is gesteund niet werd meegedeeld. Het is volgens verzoeker dan ook niet mogelijk de concrete feiten te beoordelen. Bovendien betekent de toekenning van de gunst van de opschorting volgens hem ook dat hij op dat ogenblik de feiten had erkend, schuldinzicht vertoonde en dat de rechtbank het gepast achtte zijn toekomst niet verder te hypothekeren met een eventuele veroordeling op zijn strafregister. Vervolgens merkt verzoeker op dat in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord op de argumenten die hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd, minstens is niet duidelijk of met deze elementen rekening werd gehouden. Zo werd niet ingegaan op het argument dat zijn aanvraag tot het bekomen van wapenvergunningen in

2006 werd ingewilligd ondanks het feit dat de beslissing van 19 november 1999 van de raadkamer te Gent toen gekend was, dat de wapendienst van de politiezone toen adviseerde dat de afgifte van de vergunningen voor het voorhanden hebben van de vuurwapens geen bijkomend gevaar oplevert voor de openbare orde en veiligheid, en dat in een proces-verbaal van 30 augustus 2007 wordt vermeld dat over hem niets ongunstigs bekend is. Daarbij komt nog dat hij, op 62-jarige leeftijd, “nog steeds over een blanco strafblad beschikt”, waarbij door de voorzitter van de schuttersvereniging wordt bevestigd dat verzoeker zijn schietbeurten afwerkt volgens de geldende wetgeving, hij steeds in het gezelschap was van zijn echtgenote en er nooit problemen zijn geweest met verzoeker. Tot slot herhaalt verzoeker dat enkel de voormelde beschikking van de raadkamer werd bijgevoegd en dat dit onmogelijk kan worden aanzien als een concreet feit want de feiten zelf zijn terug te vinden in de strafdossiers en processen-verbaal die niet werden gevoegd. Het enige stuk waarnaar de verwerende partij verwijst is een gerechtelijke beslissing, met korte vermelding van de tenlasteleggingen zonder vermelding van de concrete inhoud of verloop van de feiten, om vervolgens een opschorting uit te spreken. De materiële motiveringsplicht is aldus geschonden.

In de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie herneemt verzoeker woordelijk het in het verzoekschrift uiteengezette middel.

### *Beoordeling*

5. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in de eerste plaats op grond van het feit dat de verwerende partij haar beslissing ten onrechte zou gesteund hebben op het feit dat hij in 1999 zijn echtgenote met een wapen zou hebben bedreigd. In de bestreden beslissing wordt *in extenso* het advies aangehaald dat op 26 september 2012 door de procureur des Konings op verzoek van de gouverneur was uitgebracht. In dat advies wordt, in verband met de feiten

waarvoor verzoeker op 19 november 1999 van de raadkamer te Gent opschorting verkreeg, vermeld dat “hieruit blijkt dat Elie Vandewalle in het verleden reeds een vuurwapen heeft gebruikt om zijn echtgenote mee te bedreigen”. Anders dan de procureur des Konings maakt de verwerende partij echter in de formele motivering van haar beslissing onder de concrete feiten die zij in aanmerking neemt om de intrekking van de wapenvergunningen te verantwoorden, geen melding van het feit dat verzoeker zijn echtgenote met een wapen zou hebben bedreigd. Betreffende de feiten uit 1999 wordt in de bestreden beslissing enkel vermeld: “Reeds in 1999 werd u door de Raadkamer vervolgd wegens het uiten van bedreigingen en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van uw echtgenote, alsook wegens het dragen van een wapen zonder wettige reden of vergunning. U kreeg hiervoor de gunst van de opschorting van de uitspraak. Dit betekent dan ook dat de feiten als dusdanig als bewezen werden beschouwd.” De verwerende partij heeft aldus wel degelijk rekening gehouden met het feit dat verzoeker in zijn beroepschrift ontkend heeft dat hij zijn echtgenote met een wapen zou hebben bedreigd en de procureur des Konings geen stukken heeft meegedeeld die het tegendeel aantonen.

Wat de grief betreft dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op het argument dat de beschikking van de raadkamer bekend was toen hem in 2006 wapenvergunningen werden toegekend en de lokale politie toen een gunstig advies uitbracht, dient te worden opgemerkt dat de bestreden beslissing voornamelijk steunt op nieuwe feiten die zich sinds 2006 hebben voorgedaan. Met de vermelding van deze concrete feiten die zich sinds 2006 hebben voorgedaan, wordt in de bestreden beslissing afdoende verantwoord waarom de verwerende partij geoordeeld heeft dat - ondanks het feit dat de misdrijven die in 1999 door de raadkamer bewezen werden verklaard in 2006 geen beletsel waren om verzoeker wapenvergunningen toe te kennen - zijn wapenbezit een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan betekenen. Daarbij is het niet onwettig dat de bestreden beslissing eveneens melding maakt van de misdrijven waaraan verzoeker in 1999 schuldig werd bevonden. Uit de rechtspraak blijkt immers dat het bestuur rekening mag houden met minder recente feiten ten laste

van de betrokkene, wanneer ook recente feiten er op wijzen dat het wapenbezit van de betrokkene een gevaar kan opleveren voor de openbare orde en veiligheid. Dat sommige feiten minder recent zijn betekent niet dat deze *ipso facto* als niet relevant moeten worden beschouwd. Uit actuele gegevens over het gedrag van de betrokkene kan blijken dat aan minder recente feiten niet ieder belang moet worden ontzegd.

6. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot een herhaling van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het eerste middel ongegrond.

#### *B. Tweede middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

7. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel doordat de misdrijven waarvoor hij in 1999 vervolgd werd, als één van de doorslaggevende elementen in rekening worden gebracht om zijn recht om vuurwapens voorhanden te hebben in te trekken, terwijl die feiten bekend waren toen hem in 2006 een vergunning werd toegekend. Deze niet-recente feiten zijn in het verleden nooit een reden geweest om aan verzoeker het wapenbezit te ontzeggen, zodat ze thans bezwaarlijk nog kunnen worden aangegrepen. Het is kennelijk onredelijk om die thans toch in rekening te nemen.

In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie herneemt verzoeker het middel en voegt er aan toe dat, in tegenstelling tot wat de

verwerende partij stelt, zijn veroordeling in 1999 wel degelijk een rol heeft gespeeld bij de beoordeling door de verwerende partij, aangezien de bestreden beslissing er expliciet naar verwijst.

### *Beoordeling*

8. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

Zoals bij de bespreking van het eerste middel is uiteengezet, mag het bestuur rekening houden met minder recente feiten ten laste van de betrokkene, wanneer ook recente feiten er op wijzen dat het wapenbezit van de betrokkene een gevaar kan opleveren voor de openbare orde en veiligheid. Te dezen heeft de verwerende partij vastgesteld dat zich sinds de toekenning van de wapenvergunningen in 2006 nieuwe feiten hebben voorgedaan, waaruit zij afleidt dat het wapenbezit van verzoeker een gevaar kan opleveren voor de openbare orde en veiligheid. Dat in de bestreden beslissing bovendien melding wordt gemaakt van de misdrijven waaraan verzoeker in 1999 door de raadkamer te Gent schuldig werd verklaard, is niet in strijd met het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

9. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot een herhaling van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en aangevuld in de memorie van wederantwoord.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middel ongegrond.

### *C. Derde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

10. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 11, § 2, tweede lid, en 13, eerste lid, van de wapenwet. Verzoeker voert aan dat wat de familiale problemen betreft, het eigenlijk neerkomt op twee familiale incidenten over een periode van bijna tien jaar en dat hij bij de familiale incidenten nooit zijn wapens heeft gebruikt of vertoond, noch ermee heeft gedreigd deze te gebruiken. Voorts wijt hij de incidenten in zijn gezin aan zijn zoon die echter intussen de woning heeft verlaten en met wie hij geen contact meer heeft.

In de memorie van wederantwoord en in de laatste memorie herneemt verzoeker woordelijk het in het verzoekschrift uiteengezette middel.

#### *Beoordeling*

11. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen.

In de bestreden beslissing is op grond van de antecedenten van verzoeker vastgesteld dat wanneer hij onder invloed van alcohol geconfronteerd wordt met conflictsituaties, hij geweld en het uiten van bedreigingen niet schuwt. Ook al blijkt niet dat verzoeker daarbij ooit zijn wapens zou hebben gebruikt, vertoond of er zelfs maar iets zou over gezegd hebben, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan, door te beslissen dat de wapenvergunningen van verzoeker vanwege de in de bestreden beslissing vermelde feiten om redenen van openbare orde moesten worden ingetrokken. Het argument dat de feiten enkel toe te schrijven zouden zijn aan zijn zoon die thans niet meer bij hem inwoont, wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze weerlegd.

12. Verzoeker betwist deze conclusie niet. Na kennisneming van het verslag van het auditoraat, heeft hij immers niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. In zijn laatste memorie beperkt hij zich immers tot een herhaling van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het derde middel ongegrond.

#### *V. Rechtsplegingsvergoeding*

##### *Standpunt van de partijen*

13. De verwerende partij vraagt in de memorie van antwoord om verzoeker tot de kosten te veroordelen en tot een rechtsplegingsvergoeding begroot op 700 euro.

In de laatste memorie vraagt verzoeker om de rechtsplegingsvergoeding te herleiden naar het minimumbedrag, rekening houdende met zijn financiële situatie als gepensioneerde en het ontvangen van een beperkt pensioen van 19.792,69 euro per jaar.

##### *Beoordeling*

14. Er is te dezen grond om overeenkomstig artikel 30/1, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, de verwerende partij een rechtsplegingsvergoeding toe te kennen nu deze als de in het gelijk gestelde partij dient te worden beschouwd.

15. Wat de begroting betreft van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen omklede beslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koning voorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordeling houdt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...].”

Te dezen blijkt niet dat verzoeker juridische tweedelijsbestand geniet. Het komt aldus aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat zijn financiële draagkracht van die aard is dat de Raad van State er mee rekening dient te houden om het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding te verlagen. Verzoeker voegt bij zijn laatste memorie weliswaar een pensioenfiche nr. 281.11 betreffende het jaar 2014, waaruit de ontvangst blijkt van een bepaald bedrag aan “ander pensioen”, doch de enkele overlegging van deze fiche volstaat niet om op afdoende wijze verzoekers financiële draagkracht aannemelijk te maken. Er wordt daarom niet ingegaan op zijn vraag tot verlaging van de rechtsplegingsvergoeding tot het minimumbedrag van 140 euro.

16. Aan de verwerende partij wordt de door haar gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 700 euro toegekend.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwerpt het beroep.**

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan de verwerende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen maart tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

|                    |                  |
|--------------------|------------------|
| Geert Debersaques, | kamervoorzitter, |
| Carlo Adams,       | staatsraad,      |
| Kaat Leus,         | staatsraad,      |
| bijgestaan door    |                  |
| Johan Pas,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Johan Pas**

**Geert Debersaques**